

عنوان مقاله:

ویژگی های اقلیمی و روستایی در داستان نویسی خراسان

محل انتشار:

فصلنامه جستارهای نوین ادبی، دوره 43، شماره 1 (سال: 1389)

تعداد صفحات اصل مقاله: 28

نویسندگان:

رحمان مشتاق مهر - دانشیار زبان و ادبیات فارسی دانشگاه تربیت معلم آذربایجان

رضا صادقی شهپر - مربی گروه زبان و ادبیات فارسی دانشگاه آزاد اسلامی واحد همدان

خلاصه مقاله:

اقلیم گرایی در داستان نویسی معاصر ایران به طور جدی از دهه هزار و سیصد و سی شمسی آغاز می شود و در دهه های چهل و پنجاه به اوج خود می رسد. داستان های اقلیمی غالباً بازتاب دهنده ویژگی ها و عناصر مشترکی چون فرهنگ، باورها، آداب و رسوم یک منطقه جغرافیایی اند. با توجه به خاستگاه نویسندگان و ویژگی های اقلیمی بازتابیده در آثارشان، پنج حوزه یا شاخه داستان نویسی اقلیمی شمال، جنوب، غرب (کرمانشاه)، شرق (خراسان) و آذربایجان، در داستان نویسی معاصر ایران قابل تشخیص است. این مقاله پس از دادن تعریفی از داستان اقلیمی و برشمردن ویژگی های آن- که خود مستخرج از داستان های اقلیمی پنج حوزه مذکور و مشترک در میان همه آن هاست به معرفی انتقادی داستان های اقلیمی و روستایی خراسان و برشمردن ویژگی های آن ها با ارایه شواهد و نمونه های متنی، می پردازد.

کلمات کلیدی:

اقلیم، داستان، شیوه اقلیمی نویسی، خراسان

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/631112>

